

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 4/12
11.04.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету привременог одузимања имовине проистекле из кривичног дела у односу на имовину коју поседује треће лице Ћ.С., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р. и пуномоћника трећег лица, С.Ћ., адв. З. З., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду - Посебно одељење Пои-По1 51/11 од 24.01.2012. године и Кв По1 69/12 од 03.02.2012. године, у седници већа одржаној 11.04.2012. године већином гласова, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду - Посебно одељење Пои-По1 51/11 од 24.01.2012. године и Кв По1 69/12 од 03.02.2012. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости пуномоћника трећег лица, С.Ћ., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду - Посебно одељење Пои-По1 51/11 од 24.01.2012. године и Кв По1 69/12 од 03.02.2012. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Пои-По1 51/11 од 24.01.2012. године усвојен је захтев Тужилаштва за организовани криминал Оик 25/11 од 08.12.2011. године за привремено одузимање имовине и одлучено да се имовина за коју постоји основана сумња да је проистекла из кривичног дела извршеног од стране окр.Д. Р.

привремено одузима и то у односу на имовину коју поседује треће лице, Ћ. С. стан број 1 означен као стан ... уписан као приватна својина П.Д., са обимом удела ..., уписана као приватна својина П.Д., са обимом удела ...

Одлучујући о жалби пуномоћника окривљеног Д.Р. и трећег лица С. Ћ., Виши суд у Београду - Посебно одељење, решењем Кв По1 69/12 од 03.02.2012. године одбио је жалбу као неосновану.

Против наведених правноснажних решења, бранилац окривљеног Д. Р. и пуномоћник трећег лица С.Ћ., адв. З.З, , поднео је Врховном касационом суду захтев за заштиту законитости, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП и члана 3. тачка 6. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, с предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости, преиначи решење КвПо1 69/12 од 03.02.2012. године и одбије као неоснован захтев Тужилаштва за организовани криминал Оик 25/11 од 08.12.2011. године или да укине првостепено и другостепено решење и предмет врати на поновну одлуку.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода у захтеву, нашао:

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р. указује да је првостепеним и другостепеним решењем учињена повреда кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП, која је у смислу члана 485. став 4. ЗКП, предвиђена као један од разлога због којих окривљени или бранилац, као овлашћена лица, у смислу члана 483. став 1. ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости.

Наиме, одредбом члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП прописано је да повреда кривичног закона постоји ако је кривични закон повређен у питању да ли је одлуком о кривичној санкцији или о одузимању

имовинске користи или о опозивању условног отпуста повређен закон.

У конкретном случају, цитираним правноснажним решењима није одлучивано о одузимању имовинске користи у смислу члана 91. до 93. КЗ, већ о имовини проистеклој из кривичног дела, у смислу одредби Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, па тиме није ни могла бити повређена одредба члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП, како се то неосновано истиче у захтеву.

Из захтева за заштиту законитости произилази да бранилац окривљеног, разлoзима које даје у вези са наведеном повредом из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП – да С.Ђ. не може имати статус трећег лица у смислу члана 3. тачка 6. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела и да нема ни једног доказа да је имовина са окривљеног пренета на С.Ђ., као треће лице, у суштини указује на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП у вези члана 3. тачка 6. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, која такође представља разлог за подношење Захтева за заштиту законитости од стране окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда, и у овом делу изнети наводи захтева су неосновани из следећих разлога:

Према одредби члана 3. тачка 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, имовином проистеклом из кривичног дела сматра се имовина окривљеног, сведока сарадника или оставиоца која је у очигледној несразмери са његовим законитим приходима. Према тачки 7. истог члана, власником се сматра окривљени, сведок сарадник, оставилац, правни следбеник или треће лице, а трећим лицем се, у смислу тачке 6. наведеног члана, сматра физичко или правно лице на које је пренета имовина проистекла из кривичног дела.

Како је правноснажним решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет утврђено постојање основане сумње да је окр.Д.Р. изворни власник имовине која се одузима, та имовина је могла бити одузета и од С. Ђ. као трећег лица, јер је она изведени власник те имовине, на кога је имовина пренета, а за шта није неопходно постојање посебног, формалног уговора.

Према томе, првостепеним решењем (а тиме ни другостепеним решењем којим је првостепено решење потврђено) односно одлуком да се привремено одузме имовина коју поседује треће лице С.Ђ., а за коју имовину постоји основана сумња да је проистекла из кривичног дела, нису повређене одредбе члана 441. став 3. ЗКП у вези члана 3. тачка 6. Закона о одузимању имовине, на коју повреду указују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р. С тога је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у том делу, оценио неоснованим.

Бранилац окривљеног Д.Р. као основ подношења захтева наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, што, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не може бити основ за подношење захтева за заштиту законитости.

Испитујући дозвољеност захтева за заштиту законитости пуномоћника трећег лица С.Ђ., Врховни касациони суд налази да је исти, у овом делу, недозвољен.

Одредбом члана 483. став 1. ЗКП прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац.

Пуномоћник трећег лица, у смислу наведене законске одредбе, не спада у круг лица која могу поднети захтев за заштиту законитости, па је захтев пуномоћника трећег лица С.Ђ., недозвољен.

Из изнетих разлога, на основу одредаба члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 483. став 1. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Председник већа-судија

Драгана Вуксановић

Бата Цветковић